

ponosen si na rod lahkó
in bodi v vsem po zgledu deda:
neutrudljiv, z rokó trdó
in tudi — odpustljiv seveda.

S tem zadnjim je mislil gotovo na dekabriste v Sibiriji, ki naj jih car pomilosti, in katerim je Puškin istočasno napisal posebno »Poslanico v Sibirijo« budeč jim upanje in vztrajanje ter zagotavljač jim: ljubezen in tovarštvo pridejo do vas skozi mračne zapore kakor je prišel do vaših temnih ječ moj svobodni glas:

Okovi padejo vam preč,
odpro se ječe vam v svobódi
in bratje, čakajoč pri vhodi,
vam dajo v roke zopet meč.

Sodobniki za to zvezo niso vedeli ter so smatrali Puškina za podkupljenca in prilizovalca, dasi je v zgornjih verzih izpovedal svoj program v vero prosvetljenega vladarja. Zato je napisal pozneje odgovor: »Prijeteljem«:

Hinavec nisem, ne in ne,
če carja s hvalnico pozdravljam!
Iskrena čuvstva le izjavljam,
kar pišem, govori srce.

Jaz ljubim carja, že zato,
ker častna vlada je njegova,
ker Rusijo oživil znova
je z upom, delom in vojskó.

Pregnan sem živel zadnji čas,
razločen z drugi bil, da, — z vami,
tu carsko roko on poda mi,
po njej sem zopet tu — pri vas.

On ceni mojo moč navdihov,
svobodo mislim mojim da,
in jaz, ljubeč ga iz srca,
naj bi ne pel mu hvalnih stihov?

Gorje, kjer ob prestolu sta
sama laskač in rob ubog,
a pesnik, ki ga dal je Bog,
molči, oči poveša v tla!

Tako je Puškin opeval njega, ki je komaj pred par leti dal obesiti njegove tovariše — pesnika Ryleva — in kateremu je sam pri prvem soočenju v Moskvi priznal, da bi bil tedaj, če bi bil v Petrogradu, tudi med — uporniki...

Zato je zanimiv tudi njegov obračun z dekabristi v l. 1830, v Boldinski jeseni, tedaj, ko je napisal tudi še deseto poglavje »Jevgenija Onjegina«. V njem — kot že omenjeno — naj bi